

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 255/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., A., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 4490/2013, Rvp 4492/2013 až Rvp 4494/2013, Rvp 4507/2013 až Rvp 4517/2013, Rvp 4528/2013, Rvp 4535/2013, Rvp 4618/2013, Rvp 7023/2013, Rvp 7033/2013 až Rvp 7036/2013, Rvp 7038/2013 až Rvp 7042/2013, Rvp 7045/2013, Rvp 7046/2013 až Rvp 7052/2013, Rvp 9160/2013 až Rvp 9166/2013, Rvp 9189/2013 až Rvp 9191/2013, Rvp 9193/2013 až sp. zn. Rvp 9200/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 NcC 351/2012 z 11. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 4490/2013, Rvp 4492/2013 až Rvp 4494/2013, Rvp 4507/2013 až Rvp 4517/2013, Rvp 4528/2013, Rvp 4535/2013, Rvp 4618/2013, Rvp 7023/2013, Rvp 7033/2013 až Rvp 7036/2013, Rvp 7038/2013 až Rvp 7042/2013, Rvp 7045/2013, Rvp 7046/2013 až Rvp 7052/2013, Rvp 9160/2013 až Rvp 9166/2013, Rvp 9189/2013 až

Rvp 9191/2013, Rvp 9193/2013 až sp. zn. Rvp 9200/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4490/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4., 8. a 14. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 NcC 351/2012 z 11. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie z 11. októbra 2012“) vo vzťahu ku konaniam vedeným na tomto súde pôvodne pod sp. zn. 23 NcC 367/2012, 23 NcC 361/2012, 23 NcC 365/2012, 23 NcC 366/2012, 23 NcC 377/2012, 23 NcC 369/2012, 23 NcC 379/2012, 23 NcC 378/2012, 23 NcC 374/2012, 23 NcC 368/2012, 23 NcC 372/2012, 23 NcC 375/2012, 23 NcC 376/2012, 23 NcC 370/2012, 23 NcC 364/2012, 23 NcC 371/2012, 23 NcC 363/2012 a sp. zn. 23 NcC 362/2012.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) doručila žaloby, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Predmetné žaloby

boli vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 70/2012, 7 C 51/2012, 5 C 107/2012, 5 C 106/2012, 5 C 100/2012, 7 C 45/2012, 12 C 141/2012, 4 C 109/2012, 5 C 101/2012, 7 C 46/2012, 12 C 132/2012, 7 C 76/2012, 12 C 142/2012, 5 C 103/2012, 12 C 154/2012, 7 C 42/2012, 5 C 108/2012 a sp. zn. 6 C 153/2012.

Popisom procesných úkonov vykonaných v troch konaniach pred okresným súdom, v ktorých na základe návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a dvoch žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo zo strany okresného súdu k oneskorenému rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora a k oneskorenému udeleniu poverení na vykonanie exekúcie, sťažovateľka poukázala na to, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými priet'ahmi bol dôvodom podania jej žaloby o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala „už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Žiar nad Hronom sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady nemo debet esse iudex in propria causa, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd uznesením z 11. októbra 2012 rozhodol tak, že nevytlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovávanía a rozhodovania v predmetných konaniach. Napadnuté rozhodnutia krajského súdu sú podľa sťažovateľky «nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv, konkrétne:

- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.».

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (napr. nález sp. zn. II. ÚS 283/2009 z 26. novembra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 116/06 z 5. septembra 2006, uznesenie sp. zn. II. ÚS 336/09 z 8. októbra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 47/05 z 11. mája 2005, sp. zn. III. ÚS 71/97, nález sp. zn. I. ÚS 46/05 zo 17. marca 2005, nález sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 8. októbra 2009, rozsudok ECHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, odsek 73, rozsudok ECHR Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005 atď.) a odvolávajúc sa na ňu uviedla, že „tvrdí na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Dôvodnosť námietky porušenia nestrannosti je závažne podporená tiež tým, že:

a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach (ust. § 22 zákona č. 514/2003 Z. z.);

b) vylúčený je sudca aj preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní (priamo výkonom funkcie sudcu na súde, ktorý škodu spôsobil);

c) do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti (zníženie rozpočtovaných prostriedkov súdu splnením povinnosti úhrady škody sťažovateľovi).“.

V sporoch vedených okresným súdom bude podľa sťažovateľky nevyhnutné „na základe vykonaného dokazovania posúdiť, či a akým spôsobom došlo k uskutočneniu nesprávneho úradného postupu, pričom pri danom právnom stave bude takéto posudzovanie uskutočňovať súd, ktorý nesprávny úradný postup vykonal a spôsobil ním

škodu žalobcovi. V tomto prípade preto existuje legitímny dôvod pochybovať o nestrannosti okresného súdu, ako aj nestrannosti sudcov tohto súdu a to najmä preto, že:

a) Žalobca chce, aby v konaní boli vypočutý ako svedkovia sudcovia okresného súdu na ktorom došlo k vykonaniu nesprávneho úradného postupu, a taktiež aby ako svedok vystúpil pred súdom predseda okresného súdu poverený riadením súdu, ako aj podpredseda okresného súdu a to z dôvodu dlhého časového rozsahu zásahu, ktorý pokrýva obdobie, kedy boli do hodnoteného úradného postupu zapájaní všetci zamestnanci súdu. Preto rovnako tak do úvahy prichádzajú ako svedkovia aj vyšší súdny úradníci, či zamestnanci administratívy okresného súdu, ktorý nesprávny úradný postup uskutočnil. V prípade nevyklúčenia okresného súdu z rozhodovania dôjde k ústavne neakceptovateľnej situácii, kedy budú proti sebe vypovedať sudcovia, ktorí zároveň pojednávajú rovnakú vec a síce sudcovia súdu, ktorý uskutočnil nesprávny úradný postup. V takejto situácii nie je možné rozumne predpokladať, že výpovede budú objektívne pravdivé, pretože sudca bude vypovedať pred kolegom sudcom, ktorý následne bude vypovedať pred ním o tej istej veci. Následné reťazenie výpovedí v sporoch rovnakého druhu na tom istom súde nemôže priniesť zdanie o spravodlivom výkone súdnej moci. Sudcovia a zamestnanci súdu by mali nutne v sporovom konaní v pozícii svedka predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

b) Na rovnakom mechanizme ako je opísaný pod písm. a) je založené spochybnenie zdania spravodlivosti v prípade výkonu dokazovania listinnými dôkazmi. Ak sudca bude vykonávať dôkaz listinou zo súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia) kolegu a následne tento kolega bude vykonávať dôkaz listinou z jeho súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia), pričom pôjde o spor rovnakého druhu, je zrejmé, že spravodlivé posúdenie nemožno predpokladať. Nemožno tiež predpokladať spravodlivé zadovažovanie listín zo súdneho oddelenia.

c) Otázky, ktoré by museli v súvislosti s posudzovaním nesprávneho úradného postupu sudcovia, ktorí sú kolegovia na tom istom súde, paralelne riešiť, a spôsob ako by ich riešili, by prejudikoval stanovisko súdu a nenáležite ovplyvňoval vývoj iných sporov rovnakého druhu prebiehajúcich na tom istom súde. V takomto prípade nemožno predpokladať zdanie spravodlivého výkonu súdnej moci. Sudcovia by opäť mali nutne v sporovom konaní predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

d) Súd musí byť inter alia nezávislý od strán v spore. Ak je súdom Okresný súd Žiar nad Hronom a na strane žalovaného stojí zástupca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý obhajuje postupy sudcu a zamestnancov Okresného súdu Žiar nad Hronom, aby tak dokázal, že v danej veci nešlo o nesprávny úradný postup Okresného súdu Žiar nad Hronom a škoda nenastala, nemožno hovoriť o tom, že súd je nezávislý od žalovaného ako strany v spore. Navyše ak podľa úpravy regresnej náhrady v zmysle ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. bude Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tým, kto bude uplatňovať regresnú náhradu voči súdu a následne súd bude povinný uplatňovať regresnú náhradu voči zodpovednej osobe, teda sudcovi. Sudca má záujem na tom, aby žalovaný bol v spore úspešný a aby sa tak predišlo uplatňovaniu regresnej náhrady voči nemu, či jeho kolegom, zamestnancom súdu. Sudcovia by mali nutne v sporovom konaní predsudky vo vzťahu k ich regresnému postihu. Predsudky tohto druhu spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.“.

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd vo svojom uznesení z 11. októbra 2012.

Krajský súd podľa sťažovateľky v uznesení z 11. októbra 2012 dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovávania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci, čo vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) *nutnosť vylúčenia sudcu ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;*

c) *ekonomickú závislosť.*“

Sťažovateľka svoje sťažnosti následne doplnila podaniami doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013, v ktorých reagovala na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté z dôvodu nedostatku jeho právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie *„s nádejou, že zvráti stav bezlimitnej deformácie ľudských práv uskutočňovanej systematicky činnosťou súdov Slovenskej republiky v oboch systémoch súdnej moci, pričom táto jeho preventívna činnosť zamedzí diskreditácii Slovenskej republiky na pôde Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu“.*

Podľa sťažovateľky *„V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. §237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“* V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na publikované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom vyslovil: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)...“*

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva *„v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako*

dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné sudy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením z 11. októbra 2012, zruší uvedené uznesenie a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 4490/2013, Rvp 4492/2013 až Rvp 4494/2013, Rvp 4507/2013 až Rvp 4517/2013, Rvp 4528/2013, Rvp 4535/2013, Rvp 4618/2013, Rvp 7023/2013, Rvp 7033/2013 až Rvp 7036/2013, Rvp 7038/2013 až Rvp 7042/2013, Rvp 7045/2013, Rvp 7046/2013 až Rvp 7052/2013, Rvp 9160/2013 až Rvp 9166/2013, Rvp 9189/2013 až Rvp 9191/2013, Rvp 9193/2013 až sp. zn. Rvp 9200/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II. B.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť vecí je daná pri

zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti vecí.

Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 7099/2013 prebieha na ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky doručenej 8. januára 2012, v ktorej namieta porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením sp. zn. 23 NcC 351/2012 z 11. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd spojil na spoločné konanie konania o námietkach zaujatosti pôvodne vedené pod spisovými značkami 23 NcC 351/2012, 23 NcC 352/2012, 23 NcC 353/2012, 23 NcC 354/2012, 23 NcC 355/2012, 23 NcC 356/2012, 23 NcC 357/2012, 23 NcC 358/2012, 23 NcC 359/2012, 23 NcC 360/2012, 23 NcC 361/2012, 23 NcC 362/2012, 23 NcC 363/2012, 23 NcC 364/2012, 23 NcC 365/2012, 23 NcC 366/2012, 23 NcC 367/2012, 23 NcC 368/2012, 23 NcC 369/2012, 23 NcC 370/2012, 23 NcC 371/2012, 23 NcC 372/2012, 23 NcC 373/2012, 23 NcC 374/2012, 23 NcC 375/2012, 23 NcC 376/2012, 23 NcC 377/2012, 23 NcC 378/2012, 23 NcC 379/2012, 23 NcC 380/2012, 23 NcC 381/2012, 23 NcC 382/2012, 23 NcC 383/2012, 23 NcC 384/2012, 23 NcC 385/2012, 23 NcC 386/2012, 23 NcC 387/2012, 23 NcC 388/2012, 23 NcC 389/2012, 23 NcC 390/2012, 23 NcC 391/2012, 23 NcC 392/2012, 23 NcC 393/2012, 23 NcC 394/2012, 23 NcC 395/2012, 23 NcC 396/2012, 23 NcC 397/2012, 23 NcC 398/2012, 23 NcC 399/2012 a sp. zn. 23 NcC 400/2012 a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti jednotlivých sudcov okresného súdu.

Podľa zistenia ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. Rvp 4490/2013, Rvp 4492/2013 až Rvp 4494/2013, Rvp 4507/2013 až Rvp 4517/2013, Rvp 4528/2013, Rvp 4535/2013, Rvp 4618/2013, Rvp 7023/2013, Rvp 7033/2013 až Rvp 7036/2013, Rvp 7038/2013 až Rvp 7042/2013, Rvp 7045/2013, Rvp 7046/2013 až Rvp 7052/2013, Rvp 9160/2013 až Rvp 9166/2013, Rvp 9189/2013 až Rvp 9191/2013, Rvp 9193/2013 až sp. zn. Rvp 9200/2013 vystupujú identickí účastníci konania (sťažovateľka a krajský súd), predmet uvedených konaní je identický (namietané porušenie sťažovateľkiných základných

práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením z 11. októbra 2012 vo vzťahu ku konaniam pôvodne vedeným pod sp. zn. 23 NcC 367/2012, 23 NcC 361/2012, 23 NcC 365/2012, 23 NcC 366/2012, 23 NcC 377/2012, 23 NcC 369/2012, 23 NcC 379/2012, 23 NcC 378/2012, 23 NcC 374/2012, 23 NcC 368/2012, 23 NcC 372/2012, 23 NcC 375/2012, 23 NcC 376/2012, 23 NcC 370/2012, 23 NcC 364/2012, 23 NcC 371/2012, 23 NcC 363/2012 a sp. zn. 23 NcC 362/2012 a sťažovateľka sa v predmetných konaniach v návrhu rozhodnutia (petite) domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv uvedeným uznesením.

Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 4490/2012 bráni tomu, aby vo veci prebiehali ďalšie konania vedené pod sp. zn. Rvp 4490/2013, Rvp 4492/2013 až Rvp 4494/2013, Rvp 4507/2013 až Rvp 4517/2013, Rvp 4528/2013, Rvp 4535/2013, Rvp 4618/2013, Rvp 7023/2013, Rvp 7033/2013 až Rvp 7036/2013, Rvp 7038/2013 až Rvp 7042/2013, Rvp 7045/2013, Rvp 7046/2013 až Rvp 7052/2013, Rvp 9160/2013 až Rvp 9166/2013, Rvp 9189/2013 až Rvp 9191/2013, Rvp 9193/2013 až Rvp 9200/2013, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2013